

Nr 379.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen angående förhöjt utflyttningsunderstöd inom de ovan odlingsgränsen belägna delarna av Västerbottens län; given Stockholms slott den 30 april 1918.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen medgiva,

att av det under nionde huvudtiteln uppförda ordinarie förslagsanslaget till utflyttningshjälp efter skiften statsbidrag må till dem, som vid avvitrningen ovan odlingsgränsen inom Västerbottens läns lappmark ålagts utflyttningskyldighet, utöver det jämlikt förordningen den 8 juni 1906 angående understöd av allmänna medel till utflyttningar i följd av laga skiften utgående utflyttningsunderstöd, utgå med belopp, som Kungl. Maj:ts befallningshavande i nämnda län äger att, efter utredning rörande vid tiden för statsbidragens utbetalande i de olika avvitringslagen gällande prisförhållanden, bestämma och i den för utflyttningsunderstöd föreskrivna ordning utbetala, med iakttagande att sagda statsbidrag icke må överstiga de tidigare bestämda utflyttningsunderstödens belopp med mer än 180 procent inom Sorsele, 140 procent inom Dorotea, 135 procent inom Stensele—Tärna och 115 procent inom Vilhelmina avvitringslag.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott; och Kungl. Maj:t förbliver riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

Alfred Petersson.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 30 april 1918.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER,
Statsråden: PETERSSON,
SCHOTTE,
PETRÉN,
NILSON,
LÖFGREN,
friherre PALMSTIERNA,
RYDÉN,
UNDÉN.

Chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet Petersson anförde:
Hos Kungl. Maj:t har ordföranden i Tärna sockens kommunalstämma, med överlämnande av utdrag av protokoll, hållet vid extra kommunalstämma den 24 juni 1917 i nämnda socken, å kommunens vägnar anhållit om förhöjning i de av statsmedel utgående bidragen till kostnaderna för utflyttningar i samband med avvitrningen inom socknen, samt framhållit, att dessa kostnader, vilka beräknats efter förhållandena före nu rådande kristid men numera i verkligheten stigit till minst det dubbla, alltför hårt betungade skifteslagen.

Kungl. Maj:ts befallningshavande i Västerbottens län har, efter inhämtande av avvitringsstyresmannens i länet yttrande, den 31 januari 1918 avgivit infordrat utlåtande i ärendet och därvid anført huvudsakligen följande:

»Den förevarande framställningen avser hemställen om förhöjning i statsbidraget till utflyttningskostnader i samband med den pågående avvitrningen i Tärna socken. Ämnet är emellertid av den art, att det berör förhållanden icke enbart inom denna socken utan även inom övriga delar av länet, där avvitrningen ännu ej är slutförd, sålunda i stort sett alla trakterna ovan odlingsgränsen. I detta hänseende vill befallningshavanden vidare erinra, att avvitrningen i Sorsele sockens övre del fortskridit så långt, att efter utslags meddelande utstakning verkställdes under den gångna sommaren. I fråga om avvitrningen av övre delen av Vilhelmina socken meddelade befallningshavanden utslag den 19 november 1917. Det är befallningshavandens förhoppning, att utstakning av de i denna socken avvitrade områdena skall kunna äga rum under instundande sommar. Detsamma kan förväntas i fråga om avvitrningen av övre delen av Dorotea socken, vilken förättning av befallningshavanden prövats i utslag den 30 december 1916 men till följd av anförda besvär ännu är oavgjord. Avvitrningen i övre delen av Stensele socken samt i Tärna socken väntas kunna företagas till prövning längre fram under innevarande år, varefter utstakningen skulle kunna utföras under sommaren 1919.

Såsom avvitrningsstyresmannen meddelat, hava grunderna för utflyttningsverkställande genom ingångna föreningar mellan delägarna fastställt i Sorsele avvitrningslag under år 1912, i Dorotea och Stensele - Tärna år 1913 samt i Vilhelmina år 1914. Priserna bestämdes därvid till respektive 2.50, 3, 3 och 3.50 kronor för ett mansdagsverke samt till respektive 5, 6, 7 och 7 kronor för ett ökedagsverke. Byggnadsmaterial skulle upptagas till i orten gängse priser. De enskilda delägarnas utflyttningskostnad, som utgöres i penningar, skall betalas med en tredjedel inom vartdera av de tre första åren efter de nya områdenas tillträde men utgår endast, i fall flyttningen vid dessa tidpunkter företagits eller inom tre år efter tillträdet av ägölotterna verkställdes.

Då tillträdet av de nya ägölotterna icke kan äga rum, förr än utstakningen verkställdes, och först efter tillträdet utflyttningarna kunna företagas, ligger det i sakens natur, att även under normala förhållanden avsevärda förändringar kunnat hinna inträda i fråga om de faktorer, som inverka på utflyttningskostnaderna. Detta har i förevarande fall givit sig så mycket starkare till känna, som under tiden efter bestämmandet av grunderna för sagda kostnaders beräkning inträtt en av rådande kristid framkallad oerhörd stor prisstegring på alla områden.

Tärna kommun har i sin framställning framhållit, att priserna för närvarande i dessa trakter ökats till de dubbla från tiden före krisen. Avvitrningsstyresmannen torde få anses hava kommit till ungefär samma resultat, då han anser, att de för utflyttningskostnaderna i Vilhelmina avvitrningslag bestämda dagsverksprisen fördubblade motsvara de nu gällande, och att dessa i stort sett äro desamma för samtliga nu ifrågasvarande trakter. Prisen å nya byggnadsmaterialier beräknas av styresmannen hava ökats till likaledes de dubbla.

Det är påtagligt, att, då statsmakterna ansett sig böra lämna ett i förhållande till flyttningskostnadernas storlek bestämt bidrag av statsmedel till desamma och dessa på ett tidigt stadium blivit beräknade till belopp, som avsevärt understiga de verkliga, sådana dessa senare visat sig, den utflyttande, som har att vidkännas kostnaderna, blir allt mindre hjälpt med sagda bidrag, ju större kostnadsökningen framträtt. Såsom Tärna kommun hemställt och avvitrningsstyresmannen tillstyrkt synes därför en ökning av statens bidrag till utflyttningskostnaden vara av behovet

påkallad. En dylik ökning är ock i förevarande fall så mycket mera av nöden, som befolkningen uti ifrågavarande trakter i allmänhet befinner sig i en svag ekonomisk ställning och man kan draga i tvivelsmål, huruvida den utan en förhöjning i sagda bidrag över huvud taget skall kunna genomföra de utflyttningar, som vid avvitrningen förutsatts.

Innan befallningshavanden övergår till att yttra sig om den form, under vilken det förhöjda bidraget lämpligen skulle kunna utgå, anser sig befallningshavanden här böra erinra om de för närvarande gällande bestämmelserna i ämnet. Enligt Kungl. Maj:ts kungörelse den 5 juni 1909, innefattande ytterligare föreskrifter angående avvitrningen inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker, skall angående utflyttning och bidrag därtill de beträffande laga skiften gällande regler i tillämpliga delar lända till efterrättelse. Om understöd av allmänna medel till utflyttningar vid laga skiften stadgas åter i förordning den 8 juni 1906, att sådant understöd erhålles till belopp, motsvarande hälften av den kostnad, vartill utflyttningen blivit enligt 97 § skiftesstadgan uppskattad och värderad. Understödet, som är tillgängligt efter skiftets fastställande, skall uppbäras och kvitteras av utflyttande delägare. Denne äger därvid tillgodonjuta en tjugondel av det på hans ägolott belöpande understöd såsom särskild vedergällning för den tunga, det besvär och de omsorger, vilka med utflyttningen äro förenade. Den övriga delen av understödet tillgodokommer alla i utflyttningskostnaden deltagande delägare i skifteslaget på det sätt, att avräkning därför sker å hela den utflyttningskostnad, som för den utflyttande enligt 97 § skiftesstadgan blivit bestämd, vadan endast återstoden utgöres av delägarna.

För utfinnande av en i förevarande fall lämplig form för det förhöjda bidragets utgående möta en del svårigheter. Dessa hänföra sig i främsta rummet till det förhållande, att grunderna för utflyttningskostnadernas bestämmande fastställts genom förening mellan delägarna av den art, att den icke emot bestridande av någon av dem kan ryggas. Därest så låte sig göra, vill det synas, som om den mest ändamålsenliga utvägen varit att anordna en helt och hållet ny förrättning för utflyttningskostnadens bestämmande på grund av de nya prisförhållandena. Då emellertid en ny uppskattning och värdering av utflyttningskostnaden skulle medföra en ökning av deras bidrag däri, som ej själva äro utflyttande, ligger det ej i deras intresse att få en ny värdering till stånd, och det lär av detta skäl icke kunna förtänkas dem, att de, såsom är att förutse, också skola åberopa sig på de en gång fastställda grunderna. Till följd härav och då den på grund av kristiden inträdda ökningen i utflyttningskostnaden drabbar endast den utflyttande, ej den som har att bidraga däri med penningar efter en äldre lägre kostnadsberäkning än den verkliga, synes det riktigt att låta förhöjningen i bidraget tillgodokomma endast de utflyttande.

En annan svårighet i fråga om bidragets bestämmande ligger däri, att det är ovisst, när detsamma skall tillhandahållas de utflyttande inom de olika avvitringslagen, och att detta i varje händelse måste inträffa på olika tider under de närmaste åren. Det är givet, att prisförhållandena under tiden kunna undergå ytterligare ändringar, som icke på förhand kunna bedömas. I närvarande stund skulle sålunda ett bedömande av förhöjningen i bidraget kunna med nödig säkerhet ske allenast såvitt angår utflyttningar inom Sorsele avvitringslag, där utstakningen redan skett. För de övriga avvitringslagens del torde ett närmare avgörande i

ämnet böra uppskjutas, om än möjligen redan nu normerande bestämmelser skulle kunna angivas för den blivande prövningen.

Beträffande storleken av de för olika fall avsedda förhöjningarna i utflyttningskostnaderna och bidragen därtill av statsmedel tillåter sig befallningshavanden här meddela några från avvittringsstyresmannens yttrande i ämnet hämtade uppgifter.

Avvittringsstyresmannen beräknar, med ledning av ovan angivna uppgifter om dagsverkspriserna, stegringen å de därav härledda utflyttningskostnaderna och därmed behovet av ökning i bidraget därtill av statsmedel till:

för Sorsele	avvittringslag	180	procent
» Dorotea	»	130	»
» Stensele—Tärna	»	115	»
» Vilhelmina	»	100	»

Materialprisen antagas hava för alla avvittringslagen stigit med 100 procent, varigenom procentalen för hela kostnadsökningen bliva något jämkade i förhållande till nyss angivna siffror.

På grund härav erhållas med ledning av de utav avvittringsstyresmannen i detta hänseende angivna procentsiffror det resultat, att statsbidragen böra höjas:

för Sorsele	avvittringslag	från kr.	5,293: 89	med	170 %	till kr.	14,293: 50	
» Dorotea	»	»	266: 30	»	125 %	»	599: 18	
» Stensele—Tärna	»	»	10,964: 09	»	112 %	»	23,243: 87	
» Vilhelmina	»	»	10,861: 54	»	100 %	»	21,723: 08	
				Summa kr.	27,385: 82.			Summa kr.	59,859: 63.

Den på detta sätt beräknade höjningen i bidraget av statsmedel kan visserligen synas avsevärd. Den torde emellertid ingalunda kunna betraktas såsom varande för hög, fastmera för låg, då man besinnar, att de ej utflyttande delägarnas bidrag till utflyttningskostnaden äro beräknade på grundvalen av de förut gällande prisförhållandena och i fråga om dessa senare bidrag någon ändring icke står att vinna.

Det nu anförda gäller uteslutande utflyttningar, som påkallats av hemmansdelningar i samband med avvittringen. Härjämte förekomma även utflyttningar till följd därav, att kronan jämlikt lag angående marks avstående för lapparnas behov vid avvittring ovan odlingsgränsen den 5 juni 1909 tagit vissa brukningsdelar i anspråk och i vederlag lämnat annan mark. I dylika fall har kronan att ensam vidkännas hela utflyttningskostnaden. Sådan har bestämts i följande fall:

inom Tärna socken:

beträffande	$\frac{1}{64}$	mantal	Lövlund litt. Ac	till kronor	1,361: —
»	$\frac{1}{16}$	»	Laxnäs nr 2 litt. Ad	»	415: 50

inom Vilhelmina socken:

beträffande	$\frac{1}{32}$	mantal	Dikanäs litt. Az	till	kronor	360: —
-------------	----------------	--------	------------------	------------	--------	--------

Summa kronor 2,136: 50.

Av skäl, som förut anförts, böra även dessa ersättningar höjas med samma procenttal, som angivits för Tärna och Vilhelmina socknar, varigenom de i närvarande stund skulle böra beräknas:

för utflyttningar inom Tärna socken till	kronor 3,766: 18.
» » » Vilhelmina » »	» 720: —
Summa kronor 4,486: 18.	

På grund härav kan beräknas, att de sammanlagda utgifter, statsverket skulle hava att vidkännas för utflyttningar i samband med avvitrningen inom länet, skulle uppgå till 64,345 kronor 81 öre, vilket belopp alltså utgör en ökning med 34,823 kronor 49 öre utöver det belopp av 29,522 kronor 32 öre, som enligt tidigare beräkningar skolat utgå. — — —

En utväg att redan nu träffa ett avgörande för samtliga avvitringslagen erbjuder sig dock, därest den nu verkställda utredningen kunde läggas till grund för angivandet av den högsta ökning, räknad i procent på de tidigare beräknade statsbidragen, som statsverket skäligen kan tänkas böra vidkännas för här ifrågasvarande ändamål, samt befallningshavanden inom sålunda uppdragna gränser bemyndigades att, efter ytterligare utredning angående vid de olika tiderna för statsbidragets utbetalande i de skilda avvitringslagen gällande prisförhållanden, bestämma bidraget och utbetala detsamma. Med hänsyn till ifrågasatta utredningar och eventuell ytterligare prisstegring skulle procentalen för ökningen böra höjas för samtliga avvitringslagen.

På grund av det anförda får befallningshavanden hemställa, att Kungl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärd i syfte att bereda dem, som vid avvitrningen inom övre delarna av Sorsele, Dorotea, Stensele Tärna samt Vilhelmina avvitringslag hava att underkasta sig utflyttning och till kostnaderna därför enligt gällande författningar äro berättigade till bidrag av statsmedel, den ökning däri, som måste anses vara av behovet påkallad. I detta avseende får befallningshavanden, då den ifrågasatta utvägen för bidragens bestämmande synes kunna anlitas, tillika föreslå, att befallningshavanden bemyndigas att, efter utredning rörande vid tiden för statsbidragens utbetalande i de olika avvitringslagen gällande prisförhållanden, bestämma och i föreskriven ordning utbetala sagda bidrag, vilka dock icke må överstiga de belopp, som erhållas efter en ökning av de tidigare beräknade bidragen med:

för Sorsele	avvitringslag	180 procent
» Dorotea	»	140 »
» Stensele—Tärna	»	135 »
» Vilhelmina	»	115 »

Det högsta belopp, till vilket statsmedel för ifrågasvarande ändamål och med sist angivna beräkningsgrund skulle behöva anlitas, utgör 69,528 kronor 71 öre, vilket belopp alltså utgör en ökning med 40,006 kronor 39 öre utöver ovan angivna belopp å 29,522 kronor 32 öre, som enligt de ursprungliga beräkningarna skolat utgå.»

I den 20 februari 1918 avgivet utlåtande i ärendet anför lantmäteristyrelsen, efter att hava inhämtat förnyat yttrande från avvitringsstyresmannen, följande:

»Då Kungl. Maj:ts befallningshavandes utslag angående avvitrning av övre delen av Vilhelmina socken ännu icke vunnit laga kraft och sådant utslag ännu icke meddelats i fråga om Stensele—Tärna avvitringslag, torde ej vara alldeles uteslutet, att beträffande dessa avvitringslag kunde varda undanröjda de ingångna

föreningarna angående grunderna för utflyttningskostnadernas beräkning samt beräkningsinstrumenten och likviderna angående samma kostnader. Då emellertid statens utgifter för genomförande av en sådan ändring kunna antagas uppgå till avsevärda belopp och då ett dylikt undanröjande genom därmed förenat uppskov komme att föranleda stora olägenheter såväl för befolkningen som för det allmänna, anser lantmäteristyrelsen, att denna utväg, som i allt fall icke står till buds vad angår Sorsele och Dorotea avvitringslag, icke bör anlitas, så mycket mindre som man kan befara, att därigenom ingångna föreningar om åbodelningar komme att bliva ogiltiga samt att svårigheter komme att möta för åstadkommande av nya avtal om deras godkännande.

Med anledning härav och av skäl, som av handlingarna framgå, håller lantmäteristyrelsen i likhet med Kungl. Maj:ts befallningshavande före, att staten bör träda emellan för att göra det möjligt för de utflyttande att fullgöra den skyldighet, som härutinnan ålagts dem. För att detta syfte med säkerhet skall kunna vinnas, anser lantmäteristyrelsen emellertid, att statens mellankomst bör avse icke enbart, såsom Kungl. Maj:ts befallningshavande föreslagit, den del av ersättningen, som utgår av statsmedel, utan även den del, som utflyttande äger uppbära av enskilda, och tillåter sig lantmäteristyrelsen i denna del hänvisa till den utredning, som innehålles i avvitringsstyresmannens yttrande. Av denna utredning framgår, att den utvidgning lantmäteristyrelsen nu givit frågan, under förutsättning av gillande i övrigt av Kungl. Maj:ts befallningshavandes förslag, som styrelsen funnit välbetänkt, komme att medföra en ökad utgift av i runt tal högst 19,000 kronor. Anmärkas må emellertid, att här icke ifrågasättes någon ökning beträffande den del av utflyttningskostnaderna, som den utflyttande själv skall vidkännas och som vid förrättningarna beräknats till 14,826 kronor 31 öre och alltså till något högre belopp än de utflyttande äga att uppbära av sina grannar.

Beträffande ordningen för utbekommande av det extra bidrag av statsmedel, varom i ärendet är fråga, håller styrelsen före, att vederbörande bör äga utbetomma detsamma, om han inom tre år efter tillträdet av de nya ägolorterna med intyg av två trovärdiga personer styrker, att han verkställt honom ålagd utflyttnings eller däremot svarande nybyggnad, och åsyftar styrelsen härvid såväl det av Kungl. Maj:ts befallningshavande föreslagna bidraget som lantmäteristyrelsens nu ifrågasatta ändring däri.»

Kammarkollegiet har efter hörande av kammaradvokatfiskalsämbetet, som tillstyrkt lantmäteristyrelsens förslag, i utlåtande den 12 mars 1918 för egen del biträtt Kungl. Maj:ts befallningshavandes hemställan och förslag i ärendet.

Det är givet, att till följd av de numera starkt stegrade prisen på såväl arbete som materialier, de belopp, som vid den pågående avvitringen ovan odlingsgränsen i Västerbottens läns lappmark bestämts såsom utflyttningsbidrag till utflyttande delägare och som grundats på de pris, som gällde före kristidens inträde, numera ingalunda representera det avsedda värdet. Det synes mig obilligt, att den utflyttande ensam skall vidkännas följderna av sagda kostnadsstegring, vilket bleve

*Departements-
chefen.*

fallet, ifall ej ökat bidrag på ett eller annat sätt beredes. För mången skulle det säkerligen i sådant fall bliva omöjligt att verkställa utflyttningen.

Såsom Kungl. Maj:ts befallningshavande framhållit skulle givetvis det riktigaste hava varit att få till stånd en ny förrättning för utflyttningskostnadernas bestämmande, varvid allas bidragsskyldighet skulle blivit i lika mån höjd och grundats på de nya priserna. Av praktiska skäl, för vilka befallningshavanden redogjort, låter sig emellertid detta ej med fördel göra. Det synes ej ens lämpligt att söka beträffande de ännu icke slutligt avgjorda avvitringsärendena få de föreningar, som ingåtts angående utflyttningslikviderna, undanröjda. Lantmäteristyrelsen, som påvisat denna utväg, har av angivna skäl funnit sig icke kunna tillstyrka densamma och kammaradvokatfiskalsämbetet, som närmast har att tillvarataga kronans intressen i avvitringsärenden, har ej heller förordat densamma.

Ökade bidrag från de icke utflyttande delägarna torde sålunda icke kunna påräknas. Det bör däremot enligt min mening tillkomma staten att lämna hjälp. Detta synes mig hava desto mera skäl för sig, som staten har ett betydande intresse av att avvitrningen snart blir bragt till slut och bestämda ägor tilldelade de särskilda fastigheterna uti ifrågasvarande trakter samt utflyttningarna verkställda.

Kungl. Maj:ts befallningshavande har föreslagit, att det ökade statsbidraget skall sättas i visst förhållande till det statsbidrag, som nu utgår jämlikt förordningen den 8 juni 1906, samt att det ökade bidraget skall i sin helhet utbetalas till den utflyttande. Mot att den utflyttande skall äga uppbära hela tillökningsbidraget har ingen erinran förekommit, och detta förfaringssätt är uppenbarligen det riktiga, eftersom de ökade kostnaderna drabba endast honom. Beträffande grunderna för beräkningen av det ökade bidraget har däremot lantmäteristyrelsen ifrågasatt, att staten skulle lämna tillökningsbidrag även å de icke utflyttande delägarnas bidragsbelopp. Jag vill med auledning härav erinra, att då de av Kungl. Maj:ts befallningshavande föreslagna procenttalen för bidragsökningarna grunda sig på att arbets- och materialpriser ansetts hava stigit i motsvarande mån, samt statens bidrag nu utgår med hälften av hela den beräknade utflyttningskostnaden, det ökade bidraget skulle bereda gottgörelse endast för hälften av den verkliga kostnadsökningen. Återstoden av ökningen skulle i allt fall drabba den utflyttande och grunda sig på dels de bidrag, som åligga de icke utflyttande, och dels den på den utflyttande själv efter delningsgrunden belöpande andel i utflyttningskostnaden. Att gå så långt, som lantmäteristyrelsen ifrågasatt

kan jag emellertid icke tillstyrka utan anser i likhet med Kungl. Maj:ts befallningshavande och kammarkollegiet, att statens ökade bidrag bör begränsas till att bereda den utflyttande full ersättning för följderna av prisstegringen, i vad denna gäller den hälft av kostnaderna, som staten åtagit sig att tillskjuta. Om procentalen sättas så högt, som Kungl. Maj:ts befallningshavande föreslagit, bör härigenom i allt fall en ganska kraftig hjälp beredas de utflyttande. Det bör även beaktas, att största delen av utflyttningskostnaderna utgöres av arbetskostnad, samt att då den utflyttande själv torde utföra en väsentlig del av dessa arbeten, desamma icke för honom betinga motsvarande kontanta utgiftsökning. Jag vill för övrigt erinra, att, enligt vad som framgår av utredningen vid propositionen nr 166 vid 1916 års riksdag, delägarna vid avvitrningen i dessa trakter blivit i hög grad gynnade på kronans bekostnad.

På de av Kungl. Maj:ts befallningshavande anförda skäl synes det mig lämpligast att, såsom föreslagits, åt Kungl. Maj:ts befallningshavande överlåtes att inom vissa maximigränser bestämma tillökningsbeloppen i mån av föreliggande omständigheter i varje särskilt fall. Mot de ifrågasatta maximigränserna, nämligen för Sorsele avvitringslag 180, Dorotea 140, Stensele—Tärna 135 och Vilhelmina 115 procent av det ordinarie utflyttningsbidraget av statsmedel, har jag ej något att erinra.

Några särskilda regler för det ökade understödets utbetalande synas icke erforderliga utan torde, såsom Kungl. Maj:ts befallningshavande föreslagit, utbetalningen böra ske i samma ordning som är föreskriven beträffande det ordinarie utflyttningsunderstödet

Dessa tillökningsbelopp böra utgå från det ordinarie förslagsanslaget till utflyttningshjälp efter skiften.

Jag får på grund av vad jag nu anfört hemställa, att Eders Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att av det under nionde huvudtiteln uppförda ordinarie förslagsanslaget till utflyttningshjälp efter skiften statsbidrag må till dem, som vid avvitrningen ovan odlingsgränsen inom Västerbottens läns lappmark ålagts utflyttningssskyldighet, utöver det jämlikt förordningen den 8 juni 1906 angående understöd av allmänna medel till utflyttningar i följd av laga skiften utgående utflyttningsunderstöd, utgå med belopp, som Kungl. Maj:ts befallningshavande i nämnda län äger att, efter utredning rörande vid tiden för statsbidragens utbetalande i de olika avvitringslagen gällande prisförhållanden, bestämma och i den för utflyttnings-

understöd föreskrivna ordning utbetala, med iakttagande att sagda statsbidrag icke må överstiga de tidigare bestämda utflyttningsunderstödens belopp med mer än 180 procent inom Sorsele, 140 procent inom Dorotea, 135 procent inom Stensele—Tärna och 115 procent inom Vilhelmina avvitringslag.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdde hemställen behagade Hans Maj:t Konungen lämna bifall samt förordnade, att proposition i ämnet av den lydelse, bil. vid detta protokoll utvisar, skulle avlåtast till riksdagen.

Ur protokollet.
Hugo Nordlander.